

Sygn. akt IV U 1015/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016r. w S.

odwołania A. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 23 lipca 2015 r. Nr (...)

w sprawie A. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1015/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2015 r. organ rentowy (...) Oddział w S. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748) ustalił ponownie wysokość emerytury ubezpieczonego A. N.. Do podstawy wymiaru emerytury ZUS przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1991 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 93,39%, zaś kwota bazowa 2275,37 zł. Jednocześnie w decyzji tej organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do ustalenia wysokości świadczenia z uwzględnieniem obecnie obowiązującej kwoty bazowej. Po przyznaniu emerytury, tj. po 1 stycznia 2014 r. A. N. nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu i dlatego nie ma podstaw do przeliczenia jego emerytury w myśl art. 110 wyżej wymienionej ustawy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. N.. Ubezpieczony domagał się przeliczenia emerytury poprzez zmianę kwoty bazowej przyjętej do obliczenia wysokości emerytury oraz ponownego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia w myśl art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. A. N. wniósł również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości i rachunkowości w celu dokonania ponownego wyliczenia zwaloryzowanej wysokości emerytury. Biegły ten, zdaniem ubezpieczonego, powinien samodzielnie ustalić kwotę bazową i podstawę wymiaru świadczenia oraz dokonać wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przy przyjęciu

najkorzystniejszego wariantu. Ubezpieczony wskazał, iż do wniosku o przeliczenie emerytury dołączył nowe dowody, w tym świadectwo pracy i karty wynagrodzeń za lata 1980-1992 oraz świadectwo pracy obejmujące 30-miesięczny okres, który warunkuje ponowne ustalenie wysokości kwoty bazowej według zasad określonych w art. 110-113 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (odwołanie k. 1-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, iż podstawę prawną ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego stanowi art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podstawa wymiaru emerytury ubezpieczonego została ustalona z okresu 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1991 r. ZUS podał, iż ostatecznie, z mocy decyzji z dnia 1 grudnia 2014 r., ubezpieczony miał przyznaną emeryturę od dnia 1 stycznia 2014 r. Po tej dacie, tj. po 1 stycznia 2014 r. A. N. nie podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, a zatem nie wypełnia przesłanki wymienionej w art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W konsekwencji, przepis art. 110 wspomnianej ustawy nie może mieć w jego przypadku zastosowania (odpowiedź na odwołanie k. 4-6 wraz z uzupełnieniem k. 9-10).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W okresie od 27 lutego 1993 r. do 29 lutego 2008 r. ubezpieczony A. N. był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawa wymiaru tej renty została ustalona od podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 4 lat kalendarzowych 1980-1983. Wyliczony wskaźnik podstawy wymiaru wynosił 142,68 %. Wyżej wymieniona renta została ubezpieczonemu przyznana na podstawie decyzji (...) Oddział w S. z dnia 5 stycznia 1994 r., wykonującej wyrok Sądu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 26 października 1993 r. (decyzja k. 25v akta z wniosku o rentę).

W dniu 19 marca 2008 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu, od dnia 1 marca 2008 r., prawo do emerytury w wieku obniżonym. Podstawę wymiaru emerytury stanowiła podstawa wymiaru poprzednio pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, a zatem wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 142,68%. Świadczenie ustalone w ten sposób ubezpieczony pobierał do 31 sierpnia 2011 r. (decyzja k. 17 akta z wniosku o emeryturę z dnia 3 marca 2008 r.).

W dniu 9 września 2011 r. ubezpieczony wniósł o ponowne ustalenie wysokości emerytury (k. 180 akt z wniosku o emeryturę z dnia 3 marca 2008 r.). Rozpatrując ten wniosek organ rentowy wydał w dniu 12 października 2011 r. decyzję, w której na nowo ustalił wysokość emerytury A. N. przyjmując jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu i stwierdzając, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 83,10% (k. 205v akt z wniosku o emeryturę z dnia 3 marca 2008 r.). W tym samym dniu organ rentowy wydał decyzję, w której odmówił ubezpieczonemu prawa w zakresie przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z tytułu zatrudnienia w okresie do 24 maja 1989 r. do 31 grudnia 1991 r. oraz doliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia od 27 czerwca 1973 r. do 22 stycznia 1976 r. Decyzja ta została jednak zaskarżona przez ubezpieczonego. Ostatecznie, sprawa zainicjowana wniesieniem odwołania od tej decyzji została rozstrzygnięta przez Sąd Okręgowy w Siedlcach w dniu 7 października 2014 r. sygn. akt (IV U 1101/13), który w pkt I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż wysokość emerytury A. N. na dzień 1 września 2011 r. wynosi 1457,23 zł brutto, zaś w pkt II oddalił odwołanie w pozostałej części. Rozstrzygnięcie to zostało oparte na ustaleniu, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania A. N. ubezpieczeniu wynosi 92,64% (odpis wyroku wraz z uzasadnieniem k. 76-80 a. e.). Od tego wyroku apelację wniósł ubezpieczony. Sąd Apelacyjny w Lublinie wyroku z dnia 5 lutego 2015 r. (sygn. akt III AUa 1093/14) apelację tę oddalił (odpis wyroku z uzasadnieniem k. 124-129 a. e.). Tym samym, wyrok SO w Siedlcach z dnia 7 października 2014 r. uprawomocnił się. Decyzję wykonującą ten wyrok ZUS wydał w dniu 27 kwietnia 2015 r. (k. 131 a. e.).

W międzyczasie, w dniu 23 stycznia 2014 r. ubezpieczony wniósł o ponowne przeliczenie emerytury „wg starych zasad”. A. N. wskazał, że osiągnął powszechny wiek emerytalny i przepracował 30 miesięcy po przyznaniu świadczenia (wniosek k. 87 a. e.). Ubezpieczony przedłożył bowiem do ZUS świadectwo pracy wydane w dniu 16 października 2013 r. przez Usługi (...), w którym stwierdzono, iż A. N. w okresie od 4 marca 2011 r. do 15 października 2013 r. był zatrudniony w wymiarze ¼ etatu (k. 8 akt z wniosku o emeryturę z dnia 6 listopada 2013 r.). Rozpoznając

wniosek z dnia 23 stycznia 2014 r., organ rentowy wydał w dniu 1 grudnia 2014 r. decyzję, w której uwzględnił okres przepracowanych 30 miesięcy po nabyciu prawa do wcześniejszej emerytury i przyznał ubezpieczonemu, na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, emeryturę od dnia 1 stycznia 2014 r. ZUS ustalił wskaźnik podstawy wymiaru tej emerytury w wysokości 92,64% (k. 103 a. e.). Decyzja ta nie była zaskarżana przez ubezpieczonego (bezsporne- akta ZUS).

W dniu 28 maja 2015 r., A. N. wystąpił do (...) Oddział w S. z wnioskiem o przeliczenie emerytury na podstawie art. 53 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 2 i art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (wniosek k. 134 a. e.). Do tego wniosku ubezpieczony dołączył świadectwo pracy wydane przez Przedsiębiorstwo (...) w L. obejmujące okres od 1 stycznia 1977 r. do 30 czerwca 1992 r. jak również informację o uzyskanych dochodach (k. 135-136 a. e.). W dniu 22 czerwca 2015 r. ubezpieczony dołączył poświadczony za zgodność z oryginałem kserokopie kart wynagrodzeń za lata 1980-1992 oraz legitymację ubezpieczeniową (k. 139-144 a. e.). Rozpoznając ten wniosek, na podstawie zgromadzonych dokumentów, organ rentowy do podstawy wymiaru emerytury uwzględnił wpisy zawarte w legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1963-1967 oraz karty wynagrodzeń za okres od 1 marca 1992 r. do 30 czerwca 1992 r. (k. 149 a. e.). ZUS ustalił podstawę wymiaru emerytury przyjmując przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1991 r. (k. 146 a. e.). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, jako średnia arytmetyczna z kolejnych najkorzystniejszych 10 lat kalendarzowych wyniósł 93,39% (k. 150 a. e.). Na tej podstawie ZUS wydał w dniu 23 lipca 2015 r. zaskarżoną decyzję (k. 151-152).

Po wydaniu decyzji z dnia 1 grudnia 2014 r. ubezpieczony nie był zatrudniony i z tego tytułu nie podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu oraz rentowym (okoliczność bezsporna).

W ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie ubezpieczonego jest niezasadne.

Organ rentowy wydał bowiem prawidłową decyzję i trafnie zastosował przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie bowiem do treści art. 21 ust 1 pkt 2 tej ustawy, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15. Artykuł ten przewiduje dwa sposoby ustalania podstawy wymiaru. Stanowić ją może przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, jak uregulowano w ust. 1 tego artykułu lub z 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, jak przewiduje art. 15 w ustępie 6.

Zasadę ustalania podstawy wymiaru emerytury wyrażono w art. 15 ust. 4 wymienionej wyżej ustawy, zgodnie z którym w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

W przypadku A. K., wydając zaskarżoną decyzję ZUS przyjął za podstawę wymiaru emerytury przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1966 r. do 1991 r. oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 93,39% (k. 150 a. e.). Wskaźnik ten jest wyższy od ustalonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 7 października 2014 r.-92,64%.

A zatem, działanie ZUS określić należy jako prawidłowe. Jednocześnie stwierdzić należy, iż żaden przepis ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie przewiduje, w sytuacji ubezpieczonego, możliwości wyliczenia dla niego emerytury wg obecnie obowiązującej kwoty bazowej.

W ocenie Sądu, zgłoszony przez ubezpieczonego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości i księgowości na okoliczność ponownego wyliczenia zwaloryzowanej wysokości emerytury, przy ustaleniu prawidłowej ilości okresów składkowych i nieskładkowych, co miało nastąpić po samodzielnym ustaleniu kwoty bazowej i podstawy wymiaru świadczenia oraz wyliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przy przyjęciu najkorzystniejszego wariantu, nie zasługuje na uwzględnienie i należało go oddalić, zgodnie z treścią art. 217 § 3 kpc. Spór w niniejszej sprawie dotyczył głównie wykładni i prawidłowości zastosowania przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sporządzenie przez biegłego opinii nie przyczyniłoby się do rozwiązania istoty sporu, który polegał na trafności zastosowania norm prawnych.

Jednocześnie wskazać należy, iż po wydaniu decyzji z dnia 1 grudnia 2014 r. ubezpieczony nie był zatrudniony i z tego tytułu nie podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu oraz rentowym. Tym samym, ubezpieczony nie spełniał wymogu określonego w art. 110 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten stanowi, iż wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia. A zatem, ubezpieczony, po przyznaniu świadczenia, co nastąpiło od dnia 1 stycznia 2014 r., nie był zatrudniony i nie odprowadzał składek na ubezpieczenia społeczne. Nie może więc domagać się ponownego obliczenia emerytury w myśl art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że odwołanie A. N. jest bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc podlega oddaleniu.